

Grafik: Börje Wesslén

Vid diktens port

Människan sitter vid Diktens port;
hon talar om allt vad stort hon gjort
och allt vad stort hon ska göra.
Och solen lyser och skyn är blå.
Vem skrattar då
och vem vill håna och störa.
Förunderlig är hon att höra.

Människan sitter vid Diktens port
som hon alltid har gjort.

Hon sitter med uppdragna ögonbryn
och ser mot skyn.
Hon kommer ihåg när da Vinci skrev
i Firenze om svalornas flykt ett brev.
Hon var med när Benvenuto Cellini log
och när Vasco da Gama mot Indien drog.
(Hon minns som igår den dag i maj
när man segel beslog vid Caliout kaj).
Så mycket är det som människan minns,
bild trycker på bild bak ögats lins
och ibland får hon svårt att hålla isär
vad som var och är.
Baal och Molok känner hon till,
tempel och pyramider
och mångt som vandrat i natten vill
och gråter och illa kvider.

Människan sitter vid Diktens port,
hon är kommen en gång från okänd ort.

Hon har gått genom piska och pest och
brand och ökensand.
Ondska och blod har följt henne åt
till cirkusglädje och ödslig gråt.
Men dröm och syn har hon också med
som en fågellåt över alp och hed,
som envist dallrande sång om ljus
kring frusna källor och döda hus.
Besynnerligt vrång blev människans färd
i det som vi kallar guds vackra värld.

Dock kunde vi ock berätta
och klamra oss fast vid detta:
att allt som är gudalikt och stort
och som tänder till eld
det har Människan gjort.
Hon har räknat stjärnornas vägar och år
där de stumt i den ändlösa rymden går.
Hon sitter vid instrument och bestick
och själv är hon bara ett ögonblick.
Själv är hon bara ett bloss i vind,
ett födsloskri och en fårad kind.